

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Φοιτητική Λέσχη

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής

πίνακας: Ήρα

ΑΘΗΝΑ 2009

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Φοιτητική Λέσχη

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής

πίνακας: Έρα

ΑΘΗΝΑ 2009

Πρόεδρος Φοιτητικής Λέσχης: Επαμεινώνδας Πανάς
Επιμέλεια Τεύχους: Ζέτα Κουντούρη
Υπεύθυνη Εργαστηρίου Δημιουργικής Γραφής

Γιάννης Ρίτσος

100 χρόνια από την γέννησή του (1909 – 2009)

Στους ποιητές αρμόζουν μόνο γενέθλια.

*Ω, δε θυμάμαι νάμουννα κ' εγώ μικρός ποτές·
σα γέρος παραλυτικός κρυβόμουν στα δωμάτια
διαβάζοντας βιβλία παλιά – πικρές των σκιών ακτές –
κι όλη η ζωή μου λίμναζε στα εκστατικά μου μάτια.*

Άλλοτε διαβάζαμε τα μαθήματά μας, κάναμε την προσευχή μας και λέγαμε πως δύο και δύο κάνουν τέσσερα. / Τώρα, δύο λουλούδια και δύο αχτίνες δεν κάνουν τέσσερα – κάνουν την ψυχή μας! / Κ' ένα τριαντάφυλλο και μία πεταλούδα δεν κάνουν δύο – κάνουν ένα θεό! / Κ' ένας θεός κάνει όλα! / Λοιπόν, η ψυχή μας μαζί με την ψυχή του θεού πόσα κάνει; / Ο δάσκαλος δεν ξέρει. / Εμείς το ξέρουμε πως κάνει: ένα! / Το διαβάσαμε σήμερα στο ανοιχτό βιβλίο του ήλιου – σήμερα που ξεχάσαμε όλα τα βιβλία!..

Ένας ζωγράφος, μες στο απόγευμα, σχεδίασε ένα τραίνο. / Το τελευταίο βαγόνι ξέκοψε από τα χαρτί / και ξαναγύρισε μονάχο του στην αποθήκη. / Μέσα σ' αυτό ακριβώς το βαγόνι καθόταν ο ζωγράφος.

Γιάννης Ρίτσος, αποσπάσματα
από Ανθολογία Ρένου Ηρακλή Αποστολίδη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλογερίας Άγγελος

Φωλιά	σελ.10
Ανατολικοί Άνεμοι.....	σελ.11
Λύκοι.....	σελ.11
Ενθύμια.....	σελ.11

Λενακάκη Αγγελική

Βροχή στο τζάμι σου.....	σελ.12
--------------------------	--------

Μάμουνα Μαρία

Το χελιδόνι που κολύμπησε στην άσπρη έρημο.....	σελ.14
---	--------

Μάρκου Άννα

Παραίσθηση.....	σελ.16
-----------------	--------

Πειρουνάκη Αλεξάνδρα

Η θέση της γυναίκας στη σύγχρονη διαφήμιση.....	σελ.18
Η σιωπή σου.....	σελ.19

Σωτηροπούλου Κάτια

Επικήδειο τραγούδι.....	σελ.20
Το φιλί.....	σελ.20
Ανακινήστε καλά πριν τη χρήση.....	σελ.21
Χαρτοκοψίματα (Papercuts).....	σελ.21

Τουρλή Μαρία

Μοναχικές νύχτες καλοκαιριού.....	σελ.22
Η ώρα της καταστροφής.....	σελ.23
Άτιτλο.....	σελ.23
Χειμωνιάτικη πανσέληνος.....	σελ.23

Τσιτλακίδης Βαγγέλης

Όσο για μας.....	σελ.24
Μην πεις αντίο.....	σελ.25

Χασάπης Παναγιώτης

Η προσευχή ενός μεσοαστού.....	σελ.26
Στα ζόρικα.....	σελ.26
Ο χαμένος.....	σελ.27

Κουντούρη Ζέτα

Απολογισμός – Επιμέλεια Τεύχους.....	σελ.28
--------------------------------------	--------

πίνακας: Ήρα

Ψυχή αδελανή
Σε λευφόρους γεράτες.
Αυτό που ηγιάς θα το βρεις;
Μαρία Τ.

Καμά φορά μινώδη και μια λακ
αφημένη για καιρό στο ντουλάκι
που μ' ένα ταρακούνημα
αναδύεται ό,τι μέσα μου
είχε κατακάψει
και διαχέεται για λίγο
κι αγκαλιάω τα μαλλιά σου.
Κάτια

Όλα άρχισαν την μέρα που αγόρασα εκείνον τον ωαλό καθρέφτη, με την ξιλήνη κορνίζα, λαξευμένη στο χέρι. Του είχα βρει
σε ένα μικρό ιταλιανικό σε ένα δρόμο από εκείνους που δεν έχουν όνομα, που έχουν ξεχαστεί.
Αννα

στον λίκου!
στον λίκου!
εκεί να τον ιδεαζέτε
ο ιδιοκτήτης θα ιδεάσει
κι ο δάσκαλός του θα 'ναι
το ηρωϊκότερο ιδιοκτήτη
που δημιουργήσε ποτέ
Αγγελος

Το σώμα μου δ' αναησάς ό' άλλα βεντόμα
με το άρωμα μου θα μεδάς κι ως ιδάνε χρόνια
κι εγώ στο στήν σου βροχή, να λέν « διμήσου,
όπου κι αν ιδας, ό,τι κι αν ιδεις, θα 'μαι δική σου....»
Αγγελική

σε λίγο θα φύγω ακούς;
αλλά τα μάτια μου εδώ θα μείνουν
για όσην αγκαλιά τους να χαράζουν
εμένα κι εμένα

Βαγγέλης

Τα ιερωτοβρόχια ήρθαν κι έφυγαν ενώ ο βαρύς χειμώνας ιδησάγε. Το χειμών ιδερναιόσε τις μέρες του ιδερναιόσε, φάχνοντας
για τροφή και ιδαραιώνοντας τη φύση γύρω του. Έβλεπε έκωλκτο τα φύλλα που ιδεφταν και ανησυχούσε...
Μαρία Μ.

Όταν όλα γύρω καταρρέουν,
ενώ το τελευταίο φύλλο ιδεφτει από το δέντρο,
χαμοζελάν,
γιατί ξέρω ότι το τέλος δεν συμβαίνει μόνο μια φορά.
Πάνος

Σε ξέρω τόσο καλά
που ιδέου μινάινω στο βίδια και ακούω το άρωμά σου.
Δεν μου μιλάς μα ξέρω τι δες να μου ιδεις.
Σε κοιτώ και τα μάτια σου αγγίζουν την καρδιά μου.
Και η ειδική σου για μένα είναι η ιδη γλυκιά φωνή.
Αλεξάνδρα

Φωλιά

από τα χέρια μου
κοίλα φτερά
από τα κλαδιά και τα χόρτα
που έστρωνα εδώ
νοτισμένα με την υγρασία μιας φωλιάς
με προστατευτικά ξόρκια και κραυγές
έφυγαν

οι γιοί μου
πάνω στη γη διασκορπισμένοι
κυνηγοί

και οι κόρες μου
στην καρδιά του ωκεανού καταποντισμένες
σειρήνες

το δέρμα τους είναι τώρα σκληρό
και είναι η ελευθερία τους τραγανή
στους φράχτες των σπιτιών τους
πλεγμένοι μικροί θησαυροί
στο νέο τους άσυλο μακριά μου
βρίσκουν συχνά ώριμους καρπούς

ήταν η φυγή τους
ιδωμένα χρόνια πολλά πριν
κι αν μπορούσα να το αλλάξω
μονάχα θα το άφηνα ξανά να συμβεί

Ανατολικοί Άνεμοι

πάλι στην αυλή μου τριγυρνά
ετούτη η συντροφιά από αέρηδες

μέσα στ' αυτιά μου σφυρίζουν
και ησυχία δεν μ' αφήνουν να βρω

κάθε φορά ζητούν νέες σπονδές
για τα μαντιάτα που κουβαλούν

την κόκκινη γλάστρα
τ' απλωμένα σεντόνια μου

δεν μ' άφησαν τίποτα πια
όλα τα τραβούν στη δίνη τους

όλες οι σκέψεις μου εγκλωβισμένες
στον παγερό χορό τους

τα γεράνια μου έσπασαν
και στην πόρτα μου σύρθηκαν
χώμα και φύλλα

και πένθιμα νέα

κι όσο καλά
κι αν σφάλισα τα παντζούρια μου

τις φωνές των παιδιών τις άκουσα
καθάρά
και την οσμή του θανάτου τη μύρισα

όλα πεσκέσια
των ρευμάτων της ανατολής

που απ' τις χαραμάδες μπήκαν
να με στοιχειώσουν σαν πνεύματα

Λύκοι

στους λύκους!
στους λύκους!
εκεί να τον πετάξετε

ο ποιητής θα πεθάνει
κι ο θάνατός του θα 'ναι
το ωραιότερο ποίημα
που δημιούργησε ποτέ

Ενθύμια

κοίτα τι βρήκα

πάντα
σκορπές δώρα από εδώ και από εκεί
κι ακόμα
σκόπιμα ξεχνάς προσωπικά σου
αντικείμενα
στα σπίτια των γνωστών
και των φίλων σου

γιατί φοβάσαι
πως πολύ χρόνο δεν θα έχεις μπροστά σου
και κάτι πρέπει να αφήσεις πίσω
ώστε καθώς τα χρόνια θα περνούν
τυχαία σχεδόν να σε θυμούνται
κάποιες φορές

λίγος χώρος για σένα
να υπάρχει στη μνήμη τους
όσο κρατά μία αφιέρωση
όσο διαρκεί το άρωμά σου
σε ένα πουκάμισο
που έμεινε πίσω να σε χρωματίζει

κοίτα τι άφησα

Ονομάζομαι **Άγγελος Καλογερίας**. Γεννήθηκα στις Σέρρες το 1988 και μεγάλωσα στη Ζάκυνθο. Σπουδάζω στο τμήμα Πληροφορικής του Ο.Π.Α. Είναι η πρώτη χρονιά που συμμετέχω στο Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής και ασχολούμαι κυρίως με την ποίηση. Απολαμβάνω τον γαλλικό κινηματογράφο και την ηλεκτρονική μουσική. Αγαπημένος ποιητής ο Κ. Καβάφης και συγγραφέας ο Julian Barnes.

Βροχή στο τζάμι σου

Όταν μου δώσεις το κλειδί και πεις αντίο
όταν θα βλέπεις τη ζωή σαν όμορφο αστείο
όταν μου δείξεις, φοβισμένος, τον κρυμμένο εαυτό σου
και σβήσεις την εικόνα μου απ' το μυαλό σου

Τότε κι εγώ θα τραγουδώ, χωρίς να τρέμω
κι όταν θα ψάχνω να σε βρω σε σώμα ξένο
το διαμαντένιο γέλιο σου δεν θα 'χω ανάγκη
δε θα πονάω, μα θα ξεχνάω, θα ψάχνω αγάπη

Στα όνειρα σου θα γυρνάω, μα θα 'σαι μόνος
και θα με βλέπεις να μετρώ πως, φεύγει ο χρόνος
τη μυρωδιά σου θα ζητάω για ν' ανασαίνω
στα χέρια σου να με κρατάς, και να πεθαίνω...

Σε στίχους άδειους προσπαθώ να σε γνωρίσω
τη μοναξιά σου μέσα μου για να εξηγήσω
μα εσύ με έντυσες φωτιά και είπες ξέρω
τα πιο κρυφά σου μυστικά, τα άδεια θέλω

Πίσω από στίχους κρύβομαι, κι απ' τη σκιά σου
το χάδι, την ανάσα σου, την αγκαλιά σου
κρασί παλιό να με μεθάει το φιλί σου
στα δυο σου χείλη να χαθώ, ν' ακούω τη φωνή σου

Το σώμα μου θ' αναζητάς σ' άλλα σεντόνια
με το άρωμα μου θα μεθάς κι ας πάνε χρόνια
κι εγώ στο τζάμι σου βροχή, να λέω « θυμήσου,
όπου κι αν πας, ό,τι κι αν πεις, θα 'μαι δική σου...»

Σε κόσμο μαγικό με πας, με δυο φεγγάρια
νεράιδες, ξόρκια, μάγισσες, μαργαριτάρια
τα βήματά σου ακολουθώ, κάτι να πάρω
από τη λάμψη κι απ' το σκοτεινό σου φάρο

Τ' αστέρια τράβηξα κοντά να σου χαρίσω
τον ουρανό στην αγκαλιά σου για ν' αφήσω
μα εσύ τα πέταξες μακριά, κι έχει σκοτάδι
είπες θα φύγεις, θα χαθείς και κάποιο βράδυ

Έμεινα μόνη μου εδώ να τραγουδάω,
τον ίδιο, έρημο σκοπό και να μετράω
κρυμμένους φόβους μέσα μου, κι ας είχα σβήσει
τόσες στιγμές, ξένες ζωές που είχαν δύσει

Το ξέρω, δύσκολο πολύ να μένεις μόνος
να σπας, να πέφτεις, να σκορπάς, να τρέχει ο χρόνος
και να κοιτάς μες στο γυαλί την άδεια ζωή σου
την ματωμένη, την αδύναμη ψυχή σου

Μη φοβηθείς να ονειρευτείς, μη μένεις πίσω
να μ' αγαπάς, κι ας με μισείς, όταν σ' αφήσω
και μη λυπάσαι αν ειν' αργά, μην πεις συγγνώμη
ό,τι κι αν έγινε ξεχνώ, σε θέλω ακόμη...

Ονομάζομαι **Αγγελική Λενακάκη**. Γεννήθηκα τον Μάρτιο του 1989 στην Αθήνα, αλλά μεγάλωσα στην Κρήτη. Σπουδάζω στο τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων του ΟΠΑ. Η ανάγκη για έκφραση με οδηγούσε πάντα στην τέχνη, κυρίως στην μουσική, και μέσα απ' αυτήν στο τραγούδι. Συνθέτοντας μια καινούρια μελωδία, συχνά μέσα μου ξεπηδούν στίχοι, κι έτσι βρέθηκα φέτος στο Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής. Αγαπώ επίσης το θέατρο, τον κινηματογράφο, το χορό και τη λογοτεχνία.

Το χελιδόνι που κολύμπησε στην άσπρη έρημο...

- Γιαγιά, πού πάνε τα χελιδόνια όταν φεύγουν;
- Σε χώρες μακρινές, με ονόματα που πολλές φορές δυσκολεύεται να προφέρει. Ο ήλιος εκεί είναι πάντα δυνατός και η τροφή εύκολο να βρεθεί. Τα βράδια ξεκουράζονται κοιτώντας τον ουρανό και χαζεύοντας τις λαμπερές τρύπες του. Έτσι κυλάει η ζωή τους, ήσυχα. Όταν ο καιρός χαλάσει μαζεύονται πάλι το ένα δίπλα στο άλλο, και πετούν για άλλα μέρη, ακόμη πιο μακρινά.

Ήταν όμως μια φορά, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε, που ένα χελιδόνι αρνήθηκε να ακολουθήσει τη νομαδική ζωή. Αναρωτιόταν πώς να είναι η πόλη το χειμώνα και πήρε την απόφαση να σταματήσει να ταξιδεύει. Οι γονείς του αναστατώθηκαν, οι φίλοι του παραξενεύτηκαν και οι γνωστοί όλο μουρμούριζαν. «Είναι σίγουρα τρελό με τη βούλα! Κανένα χελιδόνι δε σκέφτηκε ποτέ να αφήσει την ομάδα. Είναι η μοίρα μας αυτή, πάντα να ταξιδεύουμε. Ποιος είναι αυτός που τολμά να τα βάλει με τη μοίρα; Δεν είναι παρά μονάχα ένα μικρό χελιδόνι και θέλει να τα ανατρέψει όλα, να σταματήσει να ταξιδεύει... Τι αλαζονεία!»

Αλλά το χελιδόνι δεν άκουγε κανέναν και τίποτα, ούτε τα παρακάλια των γονιών, ούτε τις συμβουλές των φίλων, ούτε τα πειραχτικά σχόλια των γνωστών. Όσο μάλιστα αυτά συνεχίζονταν εκείνο όλο και πείσμωνε. Θα έμενε εδώ και θα τα κατάφερνε! Του χρόνου την άνοιξη που θα γύριζαν πάλι πίσω, θα ήταν εδώ να τους υποδεχτεί. Στην ίδια θέση όπως και τώρα, όμως πιο δυνατό και πιο πλούσιο σε εμπειρίες. Θα ήταν ίσως το μοναδικό χελιδόνι σε ολόκληρη την ιστορία, που θα είχε δει χιόνι...

Όσο πλησίαζε η μέρα για την μεγάλη αναχώρηση της ομάδας όλοι ήταν αφοσιωμένοι στις προετοιμασίες και σταμάτησαν να μιλούν στον μικρό επαναστάτη. Ήξεραν πως έτσι κι αλλιώς τα λόγια τους δεν έπιαναν τόπο και πως άσκοπα σπαταλούσαν την ώρα τους. Το κοιτούσαν απλώς επικριτικά κάθε φορά που το συναντούσαν κι έπειτα γυρνούσαν αλλού το κεφάλι. Στα κρυφά ίσως κάποια από αυτά το ζήλευαν, γιατί έκανε κάτι που κανένα τους δεν είχε τολμήσει μέχρι τώρα. Τα περισσότερα όμως γελούσαν με την απεισκευσία του και πίστευαν πως δεν θα τα καταφέρει. Ύστερα από λίγο καιρό κανένα δεν του έδινε πια σημασία. Ούτε καν το αποχαιρέτησαν όταν ήρθε η ώρα να φύγουν. Μονάχα η μητέρα του τού έκανε βουρκωμένη σινιάλο από μακριά.

Το χελιδόνι κοιτούσε την ομάδα που έφευγε μέχρι που πια δεν φαινόταν τίποτα στον ουρανό και έπειτα άρχισε να συλλογίζεται « Πρέπει να οργανώσω τα πάντα πολύ καλά. Μη με βρει ο χειμώνας απροετοίμαστο. Θα είναι δύσκολα». Με αυτή τη σκέψη ξεκίνησε να βρει φαγητό και φύλλα να γεμίσει τη φωλιά του για περισσότερη ζεστασιά.

Τα πρωτοβρόχια ήρθαν κι έφυγαν ενώ ο βαρύς χειμώνας πλησίαζε. Το χελιδόνι περνούσε τις μέρες του πετώντας, ψάχνοντας για τροφή και παρατηρώντας τη φύση γύρω του. Έβλεπε έκπληκτο τα φύλλα που έπεφταν και ανησυχούσε για αυτή την τρομερή ασθένεια που ξαφνικά έπληξε τόσα δέντρα. Τα πάντα του έκαναν εντύπωση, το φόβιζαν ίσως κάποιες φορές.

Καθώς ο καιρός περνούσε το κρύο όλο και δυνάμωνε. Είχε πια σταματήσει τις άσκοπες βόλτες στη φύση. Πετούσε για λίγο, μονάχα για να βρει τροφή και έπειτα γυρνούσε στη ζεστή φωλιά του. Η σκέψη του ταξίδευε συχνά στους γονείς και τους φίλους του που θα βρίσκονταν σε κάποια μακρινή και ηλιόλουστη χώρα, την ίδια ώρα που εκείνο τουρτούριζε μόνο του.

Ένα πρωί ξύπνησε και τα είδε όλα γύρω του κάτω από... Χιόνι! Χιόνι παντού! Πάνω στα δέντρα, στα σπίτια, στους δρόμους, σε μια παιδική χαρά που βρισκόταν λίγο πιο κάτω. Τα πάντα είχαν καλυφθεί από έναν άσπρο μανδύα μέχρι εκεί που μπορούσε να δει. «Ωστε λοιπόν τα κατάφερα», σκέφτηκε. «Είμαι ίσως το μοναδικό χελιδόνι που έχει αντικρίσει ποτέ κάτι τέτοιο!» Δεν ένιωθε όμως τίποτα παραπάνω από μια μικρή ικανοποίηση. Στην πραγματικότητα αισθανόταν μόνο, κουρασμένο και πεινούσε πολύ. Έπρεπε να βρει κάτι να φάει, έπρεπε πάση θυσία να αφήσει τη φωλιά του και να βγει να πετάξει.

Δεν ήταν εύκολη η απόφαση, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Άρχισε να πετάει. Μουδιασμένα στην αρχή, και έπειτα πιο γρήγορα για να ζεσταθεί. Το τοπίο όμως ήταν πάντα το ίδιο. Χιόνι, χιόνι, χιόνι... Μια άσπρη έρημος είχε απλωθεί κάτω από τα πόδια του, παγωμένη και αφιλόξενη. Γύρισε στη φωλιά του

απογοητευμένο και ακόμη πιο πεινασμένο από πριν. Το κρύο ήταν τόσο δυνατό που οι φτερούγες του σχεδόν είχαν παγώσει, κρύσταλλα διακοσμούσαν τη φωλιά του.

Πέρασε μια μέρα και το χελιδόνι ήταν ακόμη εκεί. Το κρύο ήταν τσουχτερό, ανυπόφορο, εκείνο όμως έπρεπε να αφήσει για άλλη μια φορά τη φωλιά του και να ψάξει για τροφή αλλιώς θα πέθαινε. Ήταν όμως τόσο αδύναμο που δεν μπορούσε καν να πετάξει. Σερνόταν στο χιόνι χάνοντας σταδιακά την αίσθηση του χώρου γύρω του.

Αναλογιζόταν τους δικούς του που θα βρίσκονταν τώρα κάπου πολύ μακριά. Από τη μια θα ήθελε να ήταν μαζί τους, από την άλλη σκεφτόταν ότι άξιζε τον κόπο τελικά. Είδε και έμαθε πράγματα που ποτέ δεν θα είχε την ευκαιρία να μάθει. Και ας φουσούσε ο αέρας παγωμένος... Του θύμιζε την κακοκαιρία που συναντούσαν σχεδόν πάντα πάνω από τις ανοιχτές θάλασσες. Μύριζε αλμύρα ή είχε παραισθήσεις;

Αν το κοιτούσε κανείς από μακριά, έτσι που μια χανόταν πίσω από σωρούς χιόνι και μια εμφανιζόταν ξανά, ήταν σαν να κολυμπάει και να τρυπάει τα κύματα. Τόσο ασυνήθιστο θέαμα!

Ένα χελιδόνι που κολυμπούσε σε μια άσπρη έρημο...

Ονομάζομαι **Μάμουνα Μαρία** και γεννήθηκα στην Αθήνα το 1986. Σπουδάζω στο τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων του Ο.Π.Α. και είναι η πρώτη χρονιά που συμμετέχω στο εργαστήρι. Αγαπημένοι μου συγγραφείς είναι η V. Woolf, ο Hemingway, ο Bukowski καθώς και ο Αλ. Παπαδιαμάντης, ενώ αγαπημένος μου ποιητής ο Καβάφης. Εκτός από τη λογοτεχνία με ενδιαφέρει πολύ ο κινηματογράφος καθώς και η εξερεύνηση καινούριων τόπων, εντός και εκτός συνόρων.

Παραίτηση

Σε ένα από τα προάστια της Αθήνας, θα μπορούσε να είναι και στην δική σου γειτονιά, στο διπλανό διαμέρισμα, βρίσκεται το σπίτι που με φιλοξένησε τα προηγούμενα δεκαεπτά ή δεκαοκτώ χρόνια.

Μένω με την μητέρα μου, τον μικρό μου αδελφό και Εκείνον. Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς μπήκε στην ζωή μας, ούτε έχει τόση σημασία. Ξέρω όμως ότι ποτέ δεν με συμπαθήσε. Τσως γιατί πίστευε πως θα ήμουν εμπόδιο στα σχέδιά του. Επέμενε πως δεν έπρεπε να βγαίνω από το σπίτι, πως έπρεπε να μένω κλειδωμένη μέσα, για να μη μάθει ο κόσμος τι πραγματικά ήμουν. Ένα τέρας!

Όλα άρχισαν την μέρα που αγόρασα εκείνον τον παλιό καθρέφτη, με την ξύλινη κορνίζα, λαξευμένη στο χέρι. Τον είχα βρει σε ένα μικρό παλαιοπωλείο σε ένα δρόμο από εκείνους που δεν έχουν όνομα, που έχουν ξεχαστεί. Τότε κυκλοφορούσα ακόμα ελεύθερη και μου άρεσε να εξερευνώ τα στενά της Αθήνας. Έχει πολλά μυστικά να σου δείξει αυτή η πόλη, εάν ξέρεις πού να ψάξεις.

Όταν όμως Εκείνος είδε τον καθρέφτη έγινε έξαλλος, βγήκε εκτός εαυτού. Ήταν η πρώτη φορά που με αποκάλεσε τέρας. Είπε πως αυτός ήταν ο λόγος που τον αγόρασα, γιατί ήθελα να βλέπω αυτό που είμαι. Ένα λάθος της φύσης. Και πως το απολάμβανα. Έλεγε πως κάποιος έπρεπε να με τιμωρήσει για αυτό, πως ίσως έτσι θα μπορούσε να τιθασεύσει την θηριώδη φύση μου.

Τον καθρέφτη τελικά με άφησε να τον κρατήσω. Ισχυρίστηκε μάλιστα ότι θα μπορούσα να διακρίνω σ' αυτόν τις συνέπειες. Πως θα έβλεπα πάνω του τα αποτελέσματα της διαπαιδαγώγησης του. Δεν άργησα να καταλάβω τι εννοούσε. Σύντομα μετρούσα με την βοήθεια του καθρέφτη τα σημάδια όλων όσων μου προκαλούσε. Στην αρχή οι μώλωπες, μετά τα κοψίματα, και τέλος άλλα, χειρότερα. Υπήρχαν και κάποια που δεν ήταν απολύτως ορατά. Αλλά τα μετρούσα με το μυαλό μου. Ήταν άλλωστε από εκείνα που δεν αφήνουν σημάδια.

Άρχισε να με κλειδώνει. Δεν συναντούσα κανέναν. Ήμουν μόνη με τις σκέψεις μου, κι όσο πιο πολύ τον σκεφτόμουν, τόσο πιο πολύ τον μισούσα. Η μητέρα μου ήταν πάντα απούσα, αλλά στο μυαλό μου είχε γίνει συνέννοχος, εφόσον το επέτρεπε. Δεν καταλάβαινα άλλωστε, γιατί φέρονταν στον αδελφό μου σαν παιδί τους και σε μένα σαν μια παρείσακτη, σαν μια ξένη που δεν της άξιζε ούτε σεβασμός ούτε προσοχή. Δεν ζητούσα πολλά. Απλώς την ησυχία μου. Προσπάθησα να φύγω πολλές φορές, αλλά με έβρισκαν πάντα. Και η μανία του γινόταν όλο και πιο καταστροφική. Και έκανα όλο και περισσότερες μέρες να κουνηθώ ξανά. Μια από εκείνες τις φορές που έφυγα από το σπίτι ανακάλυψα κάτι που θα με έσωζε. Όταν έβρισκα ευκαιρία θα έβαζα το σχέδιο μου σε εφαρμογή. Θα λυτρωνόμουν από τον καθημερινό εφιάλτη που ζούσα τα τελευταία χρόνια. Θα περίμενα όσο καιρό χρειαζόταν, αρκεί όλα να πηγαιναν καλά.

Η ευκαιρία άργησε, μα ήρθε. Εκείνος με πρόσταξε, όπως το 'χε κάνει και άλλες φορές, να τους ετοιμάσω το γεύμα. Αλλά τι ευτυχία. Δεν στάθηκε κέρβερος από πάνω μου να με παρακολουθεί, καθώς το συνήθιζε. Είπε πως είχε μια επείγουσα δουλειά. Δεν ήξερα τι, ούτε με ενδιέφερε. Έβλεπα ολοκάθαρα την μοναδική μου ευκαιρία για διαφυγή.

Έτρεξα στο δωμάτιο, έψαξα, βρήκα το καλά κρυμμένο μου όπλο και πήγα να ετοιμάσω το γεύμα, όπως κάθε άλλη φορά. Με ένα συστατικό παραπάνω. Μια γενναία δόση, για σίγουρα και άμεσα αποτελέσματα.

Σερβίρισα, κι όταν όλα ήταν έτοιμα επέστρεψαν. Όλοι τους. Ο τέλειος συγχρονισμός. Διακριτικά επέστρεψα στο δωμάτιο μου. Δεν μου επιτρεπόταν άλλωστε να συχνάζω στον ίδιο χώρο μαζί τους.

Τώρα όλα έχουν τελειώσει. Κοιτάζω στον καθρέφτη για άλλη μια φορά. Αλλά τώρα βλέπω και εγώ αυτό που έβλεπε Εκείνος. Αυτό που είμαι πραγματικά. Ένα τέρας. Δεν θυμάμαι τίποτα άλλο. Μόνο τον ήχο του γυαλιού που σπάει. Κι εμένα αιμόφυρτη να προσπαθώ να...

Στις ειδήσεις την επόμενη βδομάδα, αναφέρθηκε η δολοφονία της μητέρας και του μικρού γιου από την μεγαλύτερη κόρη. Και η ταυτόχρονη αυτοκτονία της.

Οι γείτονες, στην σχετική ανάκριση από την αστυνομία είπαν πως ο πατέρας είχε πεθάνει εδώ και πέντε χρόνια, και πως κανένας άλλος άντρας δεν είχε θεαθεί να μπαίνει στο σπίτι από τότε. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν ο άντρας που αναφερόταν στο γράμμα της κοπέλας. Αυτό όμως που όλοι γνώριζαν ήταν μια δυσμορφία του σώματός της. Μια σπάνια γενετική μετάλλαξη την κρατούσε κλεισμένη σπίτι και τα τελευταία χρόνια, όσο μεγάλωνε έβγαине μόνο τις βραδινές ώρες για να μην τη βλέπουν, καθώς ντρεπόταν για την εμφάνισή της.

Ονομάζομαι **Άννα Μάρκου**. Γεννήθηκα τον Οκτώβρη του 1986. Είμαι φοιτήτρια στο τμήμα Ο.Δ.Ε του Ο.Π.Α. Μου αρέσει η φωτογραφία, η λογοτεχνία καθώς και να γράφω η ίδια προσωπικά. Θεωρώ ότι το γράψιμο είναι ένας θαυμάσιος τρόπος επικοινωνίας, όχι μόνον με τους άλλους αλλά και με τον ίδιο τον εαυτό μας. Για αυτό και γράφτηκα στο εργαστήρι, για να ασχοληθώ με κάτι που αγαπώ, και να μπορέσω να εξελιχθώ και να μάθω μέσα από αυτό.

Η θέση της γυναίκας στη σύγχρονη διαφήμιση

Η αλήθεια είναι ότι αυτό το θέμα έχει κατά καιρούς απασχολήσει πολλούς ανθρώπους, από διάφορα επαγγέλματα. Ψυχολόγους, εμπόρους, διαφημιστές, μέχρι και άλλους που δεν έχουν καμία σχέση με το εν λόγω αντικείμενο. Έτσι μέσα στη μανία μου να δείχνω περισσότερο ενημερωμένη, σοφιστική, φεμινίστρια και σοβαρή, αφού έτσι κι αλλιώς το χρώμα των μαλλιών μου μαρτυρά το αντίθετο, ασχολήθηκα κι εγώ με το συγκεκριμένο θέμα.

Η διαφήμιση, κακά τα ψέματα, έχει μπει για τα καλά στη ζωή μας. Είναι πανταχού παρούσα. Στα Μ.Μ.Ε., στις σκεπές των περιπτέρων, στα λεωφορεία, μέχρι και στο κατώφλι της πόρτας μας. Και πάντα το προϊόν που διαφημίζεται, είτε αυτό είναι δημητριακά, είτε ένα μπουκάλι ούισκι, είτε ένα αυτοκίνητο, πλαισιώνεται από ένα φανταχτερό περιτύλιγμα, που σκοπό έχει να προσελκύσει όλο και περισσότερους πελάτες.

Τι γίνεται όμως όταν αυτό το περιτύλιγμα θίγει την προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια, όχι μόνον ενός ανθρώπου, αλλά ενός ολόκληρου φύλου; Και αναφέρομαι στην δυσφήμιση του γυναικείου φύλου μέσα από κάποιες συγκεκριμένες διαφημίσεις. Και μη πείτε ότι δεν το έχετε παρατηρήσει! Είτε το προϊόν έχει άμεση σχέση με τις γυναίκες, είτε όχι, σίγουρα πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει στις περισσότερες μια ημίγυμνη καλλονή, που με διάφορα νάζια και καμώματα περισσότερο προβάλλει της αρετές του κορμιού της, παρά αυτές του αντικειμένου που διαφημίζεται.

Αν θελήσουμε όμως να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς, αυτή η μεταχείριση του γυναικείου σώματος εξοργίζει στ' αλήθεια το φύλο μας; Ή μήπως μέσα σ' έναν παροξυσμό καθαρού ναρκισσισμού μας κάνει, τουλάχιστον κάποιες από εμάς, να αισθανόμαστε πιο επιθυμητές, πιο ιδιαίτερες και τελικά πιο ελκυστικές;

Είναι γεγονός ότι στον 21^ο αιώνα η εμφάνιση παίζει όλο και πιο καθοριστικό ρόλο στη ζωή και στη συμπεριφορά μας, κατ' επέκταση λοιπόν και στις επιλογές μας. Η πλαστική χειρουργική είναι πλέον ένα καθημερινό φαινόμενο και μια πλαστική επέμβαση στη μύτη ισοδυναμεί με μια επίσκεψη στον ωριλά, στον οδοντίατρο, ή, ακόμη, με μια καθημερινή βόλτα μας για καφέ.

Η εξωτερική εμφάνιση έχει γίνει βασικό μέλημα για κάθε «πολιτισμένο» πλέον άνθρωπο, κάνοντάς μας να ξεχνάμε ότι τα πραγματικά μεγάλα πνεύματα και οι άνθρωποι που έχουν ξεχωρίσει στην ιστορία ελάχιστα ενδιαφέρονταν για τέτοιου είδους ζητήματα. Βεβαίως γράφοντας αυτές τις σειρές δεν εννοώ επουδενί ότι πρέπει όλες να αφήσουμε την τρίχα θάμνο και να ξεχυθούμε στις βιβλιοθήκες, αναζητώντας έναν ανώτερο πνευματικά κόσμο, τον λόγο που ήρθαμε στη γη και όλα τα σχετικά.

Απλώς θα πρέπει κάποτε να δούμε κι εμείς τη θέση που διεκδικούμε με την συμπεριφορά μας στο οποιοδήποτε ανδρικό μυαλό, πριν αρχίσουμε να νιαουρίζουμε ότι μας υποβιβάζουν όταν μας συμπεριφέρονται σεξιστικά ή σαν αντικείμενα, στις εν λόγω διαφημίσεις. Γιατί μη που πείτε πως κι εσείς δεν έχετε σκεφτεί τον εαυτό σας, να περπατάει με ψηλοτάκουνες γόβες σ' ένα τηλεοπτικό πλατό, γυρίζοντας ξανά και ξανά την εκδίκηση της ξανθιάς παρουσιάστριας ή της κοπέλας που ο πρέσβης πάντα κακομαθαίνει;

Η σιωπή σου

Σε ξέρω τόσο καλά
που πλέον μπαίνω στο σπίτι και ακούω το άρωμά σου.
Δεν μου μιλάς μα ξέρω τι θες να μου πεις.
Σε κοιτώ και τα μάτια σου αγγίζουν την καρδιά μου.
Και η σιωπή σου για μένα είναι η πιο γλυκιά φωνή.

Το όνομά μου είναι **Αλεξάνδρα Πειρουνάκη** και γεννήθηκα το 1990 στην Αθήνα. Είμαι φοιτήτρια στο τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων του Ο.Π.Α. Αγαπημένος μου ποιητής είναι ο Κ. Καβάφης και συγγραφέας ο Ν. Καζαντζάκης. Στο Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής συμμετέχω γιατί θεωρώ ότι είναι από τις πιο ενδιαφέρουσες και δημιουργικές ασχολίες της Φοιτητικής μας Λέσχης. Εκτός από τη λογοτεχνία, ένα άλλο πάθος μου είναι η ζωγραφική, με την οποία ασχολούμαι εδώ και πολλά χρόνια.

Επικήδειο Τραγούδι

Νεκρή ώρα
ο κόσμος γύρω του παγωμένος.
Εκείνος ντυμένος με τα καλά του
και τα μάτια κλειστά
απολάμβανε σιωπηλός τη μελωδία.
Μ' ένα χαμόγελο αμυδρό
υποστηρίζοντας επάξια
τέτοια ξεχωριστή περίπτωση
σκεφτόταν πως
ήταν άλλωστε η μέρα
του τελευταίου του θανάτου.

Το φιλί

Ωρα και τόπος θανάτου
πέντε λεπτά πριν
Έκπληξης κι Αφοπλισμού γωνία.
Η αιτία προς εξέταση.
Πιθανολογείται η έκθεση του θύματος
σε τοξική σκηνή
σε συνδυασμό με οικειοθελή πόση
δηλητηριώδους σάλιου.
Ανύπαρκτα σημάδια αντίστασης...
Αντιθέτως.
Αναβολή της νεκροψίας προς το παρόν.
Για υπερβατική ανάνηψή του
εντός ολίγου
προϊδεάζουν τα κρύα χέρια του.
Θα έχει ζεστή καρδιά ακόμη.

Ανακινήστε καλά πριν τη χρήση

Καμιά φορά νιώθω σαν μια λακ
αφημένη για καιρό στο ντουλάπι
που μ' ένα ταρακούνημα
αναδύεται ό,τι μέσα μου
είχε κατακάτσει
και διαχέομαι για λίγο
κι αγκαλιάζω τα μαλλιά σου.

Χαρτοκοψίματα (Papercuts)

Υπάρχει ένα μέρος
όπου δεν πάνε αμάξια
δεν πάνε υποβρύχια
ή καραμέλες.

Ξέρω ένα μέρος
εκεί δεν υπάρχουν σουπερμάρκετ
ούτε σκουπιδοτενεκέδες
και καταιγίδες.

Δεν βρίσκεις τσίχλες κολλημένες στα θρανία
εκεί τα κοψίματα από σελίδες είναι θανατηφόρα
ηλικιωμένοι κρέμονται από χωνάκια παγωτού
και τα σημεία στίξης είναι κάτι παράνομο.

Σε αυτό το μέρος προσπερνάς παλιά ναυάγια σε πεζοδρόμια
καθώς ο αέρας περνά από χαμόγελα-ανεμοδείκτες
και μυρίζει σαν μια μέρα παιδική
που ποτέ δεν είναι αργά να επαναλάβεις.

Εκείνο το μέρος
βρίσκεται στις φωτογραφίες
που δεν τράβηξα αλλά βρίσκονται μέσα μου συνεχώς
ή εκείνο το μέρος είναι
το στέρνο σου όταν βάζω τ' αυτί μου πάνω του
κι ακούω τη θάλασσα.

Ονομάζομαι **Κάτια Σωτηροπούλου** και γεννήθηκα το 1984 στην Αθήνα. Σπουδάζω στο τμήμα Οικονομικής Επιστήμης του Ο.Π.Α και ανάμεσα στα ενδιαφέροντά μου περιλαμβάνονται η μουσική, το σινεμά, το θέατρο. Αγαπημένοι ποιητές η Κική Δημουλά και ο Τάσος Λειβαδίτης. Θεωρώ ότι η γραφή λειτουργεί ως μέσο διαφυγής κι έκφρασης της πραγματικότητας που ζει ο καθένας. Ο λόγος που παρακολουθώ το Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής (για δεύτερη χρονιά) είναι για να διευρύνω αυτό το μέσο.

Μοναχικές νύχτες καλοκαιριού...

Νύχτες καλοκαιρινές, νύχτες σαν κι αυτές. Το καλοκαίρι ξεχύνεται από παντού. Το έδαφος, τα λουλούδια, οι ήχοι, τα φώτα αντανακλούν τη φωτιά του. Απ' το μπαλκόνι με τους ανθισμένους βασιλικούς εισπνέεις χρώματα και ήχους καλοκαιριού. Το ραδιόφωνο παίζει μελωδίες που μυρίζουν θάλασσα. Σε ταξιδεύουν σε βράχους πάνω από τη σκηνή του Λυκαβηττού και το φεγγάρι αρχίζει να σου χαμογελάει τρυφερά πίσω από τις ταράτσες με τις κεραίες, σβήνοντας το φως των κεριών που καίνε δίπλα σου. Ακόμα και ένα κουνούπι που τριγυρνάει στ' αυτί σου ψιθυρίζει πως, ναι, ήρθε το καλοκαίρι! Πρέπει να σηκωθείς, να φύγεις από το άδειο μπαλκόνι και να βγεις στους δρόμους, να αναζητήσεις τους φίλους, τους εραστές, τις καλοκαιρινές ανατροπές. Ακόμα και αυτές της μιας βραδιάς! Ο χειμώνας είναι η εποχή των ονείρων. Και αυτή πέρασε πια. Ήρθε τώρα η εποχή των πράξεων. Της ζέστης που σε κάνει να καις τόσο στο σώμα, όσο και στην ψυχή. Και μόνο η θάλασσα θα σε σώσει, όταν θα περπατήσεις στο δρόμο του φεγγαριού...

Ανοιχτές μπαλκονόπορτες με φώτα σβηστά και κάπου-κάπου οι μπλε σκιές μιας αναμμένης τηλεόρασης στο απέναντι διαμέρισμα, που αλλάζει εικόνες μαζί με αυτή του πέμπτου ορόφου και ενός άλλου, δυο τετράγωνα μακριά. Ήχοι διεγερτικοί πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα. Σειρήνες ερεθιστικές ζητούν να σε σύρουν μακριά. Με ένα παγωτό- μια κλεμμένη απόλαυση- κι ένα κοκτέιλ για να μεθάς.

Ήρθε ξανά το καλοκαίρι. Και πώς θα το ζήσεις αυτή τη φορά; Σ' ένα μπαλκόνι να σκέφτεσαι τι θα μπορούσες, τι θα ήθελες; Πότε θα καταλάβεις πως τώρα δεν είναι η εποχή για να ονειρεύεσαι, μα για να τολμάς; Περνούν οι ώρες, περνούν οι μέρες, περνά κι η ίδια σου η ζωή και εσύ την παρακολουθείς καθισμένος σε μια βεράντα αγκαλιά με τη μουσική κι ένα ποτήρι μισολιωμένα παγάκια. Αν δε βιαστείς θα φύγει κι αυτό το καλοκαίρι. Και αυτή η ζωή...

Η ώρα της καταστροφής

Ποιος μίσχος να στολιστεί με πέταλα
τούτη την ώρα της καταστροφής;
Ποια μυγδαλιά ν' ανθίσει;
Μοιάζεις με ανθρώπινο θεό
που σηκώνοντας το βλέφαρο,
δίνει το σήμα για τον κατακλυσμό.
Κι αν η Βαβυλώνα τότε έζησε,
ποιος θα τολμήσει σήμερα να ζήσει;
Θηρίο και στο διάβα σου,
όλοι πέφτουν να γκρεμιστούν.

Αιτίλο

Ψυχή αδειανή
σε λεωφόρους γεμάτες.
Αυτό που ζητάς θα το βρεις;

Χειμωνιάτικη Πανσέληνος

Μια ζωή. Μια εποχή.
Η άνοιξη είναι σπάνια,
όσο μια χειμωνιάτικη πανσέληνος.
Το καλοκαίρι είναι μικρό,
όσο κρατάει ένα παγωτό.
Και το φθινόπωρο τραχύ,
όσο και ο χειμώνας.
Ακούω τον ήχο μιας στρωτής,
χειμωνιάτικης βροχής
και είναι ο ήχος τη ψυχής μου.
Μπαίνω στη δίνη του ανέμου
που γίνεται σίφουνας
και σηκώνει ό,τι απομένει.
Τρέχει βόρεια και είναι δυνατός,
τρέχει νότια και είναι μαλακός.
Μα πάντα τρέχει
ποτέ δε σταματά.
Αναζητά μια ανάσα αντίθετη,
για να ισορροπήσει.

Ονομάζομαι **Μαρία Τουρλή** και γεννήθηκα το 1987 στην Κορινθία. Στην Αθήνα βρέθηκα πριν λίγα χρόνια για σπουδές στο τμήμα Φιλολογίας του ΕΚΠΑ τις οποίες και ολοκλήρωσα πρόσφατα. Η ανάγκη μου να εκφράσω συναισθήματα και σκέψεις με οδήγησε από νωρίς στο γράψιμο και τη φετινή χρονιά στο Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής. Αγαπώ ιδιαίτερα τη λογοτεχνία, το θέατρο, τον κινηματογράφο και τη μουσική.

όσο για μας

Είμαστε λάθος λόγια
ανορθόγραφοι παρίες
στους νόμους της ιερής προσωπίδας
δεν έχουμε ακουστεί ακόμη
υπομονετικά ρυθμικά
περιμένουμε την τελεία των ρητόρων
με ένα θερμόμετρο στο μηλίγγι
για να εκδοθούμε σε καθεστώς
αυτοεξόριστα ανέραστα
σαν ένας λίβελος λυτρωτικός
καθώς σε μια λωρίδα Άνοιξη φυλαγμένες
έχουμε τις ζωγραφιές του Διονύσου
και τη δροσερή πλευρά της παρεκτροπής

σωτήρες φέγγουν τα νιάτα μας
ονομαστοί τελεστές με εικασίες αντάξιές τους
δηλώνουν τις υπάρξεις μας:
μολυσμένες σατραπείες μέσα στα χρόνια
ναρκωνόμαστε από χέρια στολισμένα
με παραισθήσεις για σημαίες θεούς και χρώματα
καθώς σημαδεύουν τα σονέτα μας
ως ύποπτα τα χαράζουν
που δε μιλούν για νοσταλγίες μήτε ελπίδες
μα για κάτι αληθινό· εμάς

κι όσο για μένα,
τούτη η φωνή με τυραννά:
τα χέρια αυτά είναι δικά μας.

Μην πεις αντίο

θα 'θελα μικρές μελωδίες να ψιθυρίζεις
έσωσαν πια οι ραψωδίες
κι εγώ θα βγάλω από τη τσέπη μου
ζωές πλεγμένες με σπονδές του εύοσμου
ανάμεσα στα φύλλα σου
σαν παιδιά να γελούν με τις ευθύνες

σε λίγο θα φύγω ακούς;
αλλά τα μάτια μου εδώ θα μείνουν
σιγά στην αγκαλιά τους να χαράζουν
εσένα κι εμένα
όσα δεν άφησε η παρουσία
κι οι μαύρες φορεσιές μου
να ξεδιψάσουν με λίγο φως

ζωντανές μελωδίες να μου χαρίζεις
πιο δυνατά, φωνάζοντας
μ' ένα ουράνιο κρεσέντο τις ελεγείες
όλες αυτές - τις ψεύτικες, τις θανατηφόρες -
της καρδιάς να σβήσεις

θέλω άσωτες χορδές να πάλλονται
στις εκφράσεις των ενστίκτων
για να είμαι σίγουρος φεύγοντας
όσα δεν είπα ότι θ' ακούσεις
κι ό,τι άφησα θα ερωτευθείς

Ονομάζομαι **Βαγγέλης Τσιτλακίδης**. Γεννήθηκα το 1985 στην Πέλλα, όπου και μεγάλωσα. Τα τελευταία χρόνια μένω στην Αθήνα και είμαι φοιτητής του τμήματος Στατιστικής του Ο.Π.Α. Ξεκίνησα να γράφω στην εφηβεία για να εκφράσω αλλά και να γνωρίσω τον εαυτό μου καλύτερα και φέτος είναι η δεύτερη χρονιά που παρακολουθώ το Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής. Εκτός από το γράψιμο μου αρέσει πολύ η μουσική, με την οποία ασχολούμαι από μικρός (βιολί, σαξόφωνο, πιάνο), τα ταξίδια και οι στιγμές με καλή παρέα.

Προσευχή ενός μεσοαστού

Κοιτάω το σήμερα και αντικρίζω το χτες.
Ασφυκτικά με κρατάνε ηλιόλουστες μέρες
και με ταΐζουν αναμνήσεις, που οι φίλοι έχουν ξεχάσει.
Φτύνω καρκίνους όταν λαχανιάζω.
Αναγνωρίζω το πρόσωπο στο καθρέφτη που κοιτώ:
Έρχομαι από τους εφιάλτες μου.

Έρχομαι, περιμένοντας διαρκώς εκρήξεις να συμβούν,
οι λέξεις να τελειώσουν, και οι υπομονές μας να καούν.
Αναζητώντας διαρκώς διαλόγους με τα αστέρια,
κλείνοντας τις συζητήσεις μας με οργασμούς.
Και μακάρι, μακάρι οι άνεμοι τις προκλήσεις μας να άκουγαν,
να μας σκόρπιζαν μακριά, να μην μας άφηναν εδώ σαν κουφάρια, αδειανούς.
Να καβαλήσουμε μια παρόρμηση και όπου μας βγάλει.

Τις Κυριακές λοιπόν ας καταραστούμε τις Δευτέρες,
και την δουλειά που πρόκειται να μας ξημερώσουν.
Ας προσευχηθούμε, ώστε οι τοίχοι του σπιτιού μας
να πέσουν και να μας καταπλακώσουν.
Αφήστε το αίμα μας να τρέξει απ' τις φλέβες,
τα πάντα να μολύνει!
Τσοι προς ίσους' ο πόνος σου η θαλπωρή μου.
Η αγωνία μου, ανάσα σου.
Για να μην ξαναφοβηθούμε ποτέ πια τους Άλλους!

Κοιτάξτε τις άγριες σφιχτές γροθιές μας.
Κοιτάξτε τα πρόσωπα μας
Χαμογελάμε!

Στα ζόρικα

Όταν όλοι κλείσουν τις πόρτες τους,
και τα γέλια πάψουν να αντηχούν στα σπίτια,
όταν οι τηλεοράσεις φωτίσουν τα δωμάτια,
τότε φίλε μου είναι που προσεύχομαι σε σένα.

Όταν όλοι χάνουν τις λατρείες τους
και η ελπίδα γίνεται πολυτέλεια των τυφλών,
όταν όλοι ρωτάνε στους δρόμους «πού πιστεύεις»,
απαντάμε: «στους θεούς που θα σκοτώσουμε».

Όταν όλα γύρω καταρρέουν,
ενώ το τελευταίο φύλλο πέφτει από το δέντρο,
χαμογελάω,
γιατί ξέρω ότι το τέλος δεν συμβαίνει μόνο μια φορά.

Ο χαμένος

Κόσμος παραμιλά περπατώντας στους δρόμους,
υφαίνοντας ακόμα τους κόμπους μιας απόφασης,
που τους περιμένει σε μια γωνιά λίγο πιο κάτω.

Τα φώτα της πόλης καθώς βραδιάζει,
το ξεψύχισμα τους καθώς χαράζει.
«Πόση ελπίδα υπάρχει ακόμα!», αναφώνησε ο χαμένος.

Κάποιος μετρά την μοίρα σου σε ένσημα,
σε εφάπαξ ό,τι έχεις χάσει καρτεράς.
Και κάπου σ' έναν εφιάλτη είχες ένα όνειρο,
πως το ρυθμό στην μουσική σου εσύ μετράς,
με το πόδι να χτυπά πάνω σε μια βουβή πολιτεία.

Το βλέμμα να σκοντάφτει στις πολυκατοικίες
και κόσμος εγκλωβισμένος σε παροικίες.
«Πόσο άτιμητες είναι οι μοναξιές...», παρατήρησε ο χαμένος.

Άνθρωποι κλαίνε μέσα στα χέρια των δικών τους
ψάχνοντας να βρούνε ακόμα εκείνον τον ένα.
Και κάποιος γέμισε τα χέρια του με αίμα,
γράφοντας στίχους στους τοίχους του σπιτιού του,
περιμένοντας να τους διαβάσουν και να τον σώσουν.

«Με πόσα δάκρυα θα κλαίμε ακόμα;» αναρωτήθηκε ο χαμένος...

Ονομάζομαι **Παναγιώτης Χασάπης**. Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1985. Είμαι φοιτητής στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα Επιστήμης Υπολογιστών του Ο.Π.Α. Τα ενδιαφέροντα μου περιλαμβάνουν, εκτός της λογοτεχνίας, το θέατρο και τη μουσική. Είναι η πρώτη χρονιά που παρακολουθώ το Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Φτάσαμε στο τέλος και της δεύτερης χρονιάς των συναντήσεών μας (2008-2009). Με παλιά και καινούργια μέλη στη λογοτεχνική συντροφιά. Το εργαστήρι μας ανανεώθηκε σε έμπυχο υλικό, όπως άλλωστε και στη ζωή, πολλές φορές, νέα πρόσωπα παίρνουν την θέση αυτών που αγαπήσαμε και μοιραία κάποια στιγμή αναγκαστήκαμε να αποχωριστούμε.

Κάποια παιδιά έφυγαν στο εξωτερικό για μεταπτυχιακά, κάποια άλλα με το πρόγραμμα ανταλλαγής Erasmus, νέοι φίλοι προστέθηκαν στην ανοιχτή παρέα μας. Κι όπως συμβαίνει πάντα στην ώρα των απολογισμών, πριν αποχαιρετιστούμε, αναλογιστήκαμε με θλίψη πόσα, παραπάνω απ' όσα επιτύχαμε, θα θέλαμε να είχαμε κάνει και δεν προλάβσαμε. Τα διαβάσματα, οι εξετάσεις, οι καταλήψεις... το αντίπαλον, όπως πάντα, δέος του χρόνου... Ακριβώς ή περίπου όπως και πέρυσι.

Οι λόγοι που φέρνουν τα παιδιά μας στο Εργαστήρι κοινοί. Η ευαισθησία, μια εσωτερική αγωνία που γυρεύει μονοπάτια για να εκφραστεί, η ανάγκη για έναν πιο ουσιαστικό δρόμο επικοινωνίας.

Στην διάρκεια των συναντήσεών μας, εκτός από τα κείμενά μας και τη συζήτηση που έγινε πάνω σ' αυτά, μιλήσαμε για βιβλία, για θέατρο, για κινηματογραφικά έργα που είδαμε και μας άρεσαν. Ανταλλάξαμε προτάσεις. Αναφερθήκαμε στην εσωτερική συνοχή που υπάρχει ανάμεσα στις διάφορες μορφές τέχνης: λογοτεχνία, ζωγραφική, μουσική... Διαβάσαμε κείμενα ελλήνων και ξένων συγγραφέων. Μοιραστήκαμε εμπειρίες και βγήκαμε όλοι πιο πλούσιοι.

Κάποια από τα μέλη της παρέας μας γράφουν ποιήματα, κάποια άλλα πεζά, ορισμένα παιδιά ασχολούνται και με τα δύο είδη, και μια νέα μας φίλη είναι μουσικός, και αφού γράψει πρώτα τις νότες της, τις επενδύει μετά με τρυφερούς στίχους.

Η κριτική μας, αυστηρή αλλά πάντα καλοπροαίρετη, είχε στόχο να ανθοφορήσουν όσο γίνεται περισσότερο οι καρποί που ο καθένας έκρυβε μέσα του, και με δέος και δισταγμό εμπιστευόταν στους άλλους.

Στις 12 Μαρτίου διοργανώσαμε μια όμορφη λογοτεχνική βραδιά με επίσημη καλεσμένη την Άλκη Ζέη.

Κουβεντιάσαμε μαζί της:

Για τα βιβλία της.

Για το τι σημαίνει να είναι κανείς συγγραφέας.

Για το αν υπάρχουν κανόνες και οδηγίες δημιουργικής γραφής.

Για την δική μας δουλειά στο Εργαστήρι.

Της διαβάσαμε κάποια από τα κείμενά μας. Ακούσαμε μελοποιημένη ποίηση από την Αγγελική Βουλουμάνου, σύμβουλο προώθησης βιβλίου, που επένδυσε μουσικά με τραγούδι και κιθάρα τα δρώμενα. Ακολούθησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση πάνω σε μια πληθώρα ερωτήσεων που υπέβαλαν οι φοιτητές μας.

Επικεντρώνομαι σ' αυτήν, που νομίζω ότι ενδιαφέρει περισσότερο.

Υπάρχουν στ' αλήθεια κανόνες και οδηγίες δημιουργικής γραφής;

Αν ναι, ποιοι είναι αυτοί, κι αν πάλι όχι, ποιος ο λόγος των συναντήσεών μας και της λειτουργίας του Εργαστηρίου μας;

Ανεξαρτήτως του τι ειπώθηκε στην λογοτεχνική βραδιά μας, η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια η δημιουργική γραφή διδάσκεται σ' ένα σωρό εργαστήρια, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Επίσης πολλά βιβλία από διακεκριμένους συγγραφείς έχουν γραφτεί πάνω στο θέμα αυτό. Ακόμη η «Βιβλιοθήκη», εβδομαδιαίο ένθετο της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία», αφιέρωσε μια ειδική σελίδα, σε σαράντα, αν δεν κάνω λάθος, έλληνες ποιητές και πεζογράφους,

ρωτώντας τους τι σημαίνει να είναι κανείς συγγραφέας και ποιους κανόνες μεταχειρίζονται οι ίδιοι όταν γράφουν.

Θα είχε πραγματικό ενδιαφέρον να υπήρχε ο χώρος να δημοσιευτούν εδώ ορισμένες από τις απαντήσεις τους, αν μη τι άλλο, για να διαπιστώσει κανείς την διαφορετικότητα, η οποία υπάρχει στον τρόπο με τον οποίο συλλαμβάνει, επεξεργάζεται και αποτυπώνει στο χαρτί ο κάθε δημιουργός το έργο του.

Άλλος έχει εντελώς έτοιμο το υλικό του, πριν αρχίσει να το καταθέτει, αν και πολλές φορές στην πορεία το αλλάζει, άλλος έχει απλώς συλλάβει μέσα του την αρχή και το τέλος και διατηρεί μόνον μια αχνή ιδέα για τα υπόλοιπα, κι άλλος, πάλι, εγκαταλείπεται στην απόλυτη βούληση των ηρώων του, που τον καθοδηγούν... και ούτω καθεξής. Κοινός τόπος, εκτός ασφαλώς από το ταλέντο, η αφοσίωση και η αγάπη σ' αυτό που κάνεις, η ευαισθησία, μια σχετική πειθαρχία, κι ένα βιωματικό ερέθισμα, που να σε παρασύρει και να σε ωθεί.

Υπάρχουν επομένως κανόνες δημιουργικής γραφής;

Το ερώτημα απασχολεί όχι μόνο τα μέλη της λογοτεχνικής συντροφιάς αλλά και όλους τους εν δυνάμει συγγραφείς και δεν είναι διόλου εύκολο να απαντηθεί.

Η Άλκη Ζέη, όταν ρωτήθηκε σχετικά, μας είπε πως τρεις είναι οι κανόνες που η ίδια θα μπορούσε να δώσει:

1. Διάβασμα. 2. Διάβασμα 3. Διάβασμα

Δεν έχω παρά να προσυπογράψω. Άλλωστε μ' αυτή τη προτροπή αποχαιρετιστήκαμε και το περυσινό καλοκαίρι στο αντίστοιχο τεύχος, και αυτό προσπαθούμε, σε κάθε σχεδόν συνάντησή μας. Να βελτιωθούμε, διαβάζοντας όσο γίνεται περισσότερο ελληνική και ξένη λογοτεχνία.

Γιατί, ενώ είναι αναμφισβήτητο ότι αλάθητοι κανόνες για να γίνει κάποιος καλός ποιητής ή καλός πεζογράφος δεν υπάρχουν, υπάρχουν όμως θαυμάσια κείμενα που η επεξεργασία τους και η επαφή σου μαζί τους σε κάνει να βελτιώνεσαι στο είδος, με το οποίο ασχολείσαι. Και το σπουδαιότερο, ν' αποκτάς, όχι μόνον σαν μελλοντικός συγγραφέας αλλά και σαν απλώς αναγνώστης, ένα ποιοτικό κριτήριο, πολύτιμο για την κάθε στιγμή της καθημερινότητάς σου.

Τελειώνοντας θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας την ικανοποίηση και την χαρά που νιώθω, στο τέλος της χρονιάς, όταν τα παιδιά της συντροφιάς φέρουν τα πιο πρόσφατα κείμενά τους. Κι όταν μου λένε ότι το διάστημα που περάσαμε μαζί έγραψαν και διάβασαν περισσότερο απ' όσο συνήθιζαν παλιά.

Εύχομαι σ' όλους από καρδιάς καλό και δημιουργικό καλοκαίρι!

Ζέτα Κουντούρη
Υπεύθυνη Εργαστηρίου
Δημιουργικής Γραφής

Η **Ζέτα Κουντούρη** γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι δικηγόρος κι εργάστηκε στο Ο.Π.Α. μέχρι το Σεπτέμβριο του 2008. Είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων κι έχει εκδώσει τρεις συλλογές διηγημάτων κι ένα μυθιστόρημα. Επίσης έχει συμμετάσχει, με άλλες πέντε γυναίκες συγγραφείς, σε ένα συλλογικό τόμο κειμένων πάνω σε παραθέματα από την ελληνική παράδοση και γραμματεία. Έχει κατά καιρούς συνεργαστεί με γνωστά λογοτεχνικά περιοδικά. Είναι η δεύτερη χρονιά που διδάσκει στο Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής, το οποίο οργάνωσε η ίδια, μέσα στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της Φοιτητικής Λέσχης.-

